

Datum van inontvangstneming : 03/02/2023

Geanonimiseerde versie

Vertaling

C-763/22 - 1

Zaak C-763/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

16 december 2022

Verwijzende rechter:

Tribunal judiciaire de Marseille (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

14 december 2022

Verzoekende partij:

Procureur de la République

Verwerende partij:

OP

Cour d'Appel d'Aix-en-Provence (rechter in tweede aanleg Aix-en-Provence, Frankrijk)

Tribunal judiciaire de Marseille (rechter in eerste aanleg Marseille, Frankrijk)

[OMISSIS] CORRECTIONELE BESLISSING

Ter terechtzitting van de Tribunal Correctionnel de Marseille (rechter in eerste aanleg, bevoegd voor bepaalde strafzaken Marseille, Frankrijk) op **VEERTIEN DECEMBER TWEEDUIZEND TWEEËNTWINTIG,**

waarop de rechter uitspraak doet na de beraadslaging die heeft plaatsgevonden op 2 december 2022 [OMISSIS],

is de zaak afgeroepen

TUSSEN:

De PROCUREUR DE LA REPUBLIQUE bij deze rechtbank, verzoeker en aanklager

EN

Verdachte

Naam: **OP**

[OMISSIS]

Momenteel vastgehouden in het huis van bewaring te Madrid 5 Soto del Real - Spanje

Strafrechtelijke situatie: onder gerechtelijk toezicht geplaatst

- Bevel tot opsporing van 25 januari 2012
- Bevel tot bewaring van 26 september 2012
- Bevel tot plaatsing onder gerechtelijk toezicht van 20 september 2013 met een waarborgsom van 4000 EUR waarvan 400 EUR met bevrijdende werking
- Bevrijdende waarborgsom betaald op 20 september 2013
- Bevel tot vrijlating van 20 september 2013
- 1100 EUR betaald
- Handhaving van het gerechtelijk toezicht van 19 januari 2016
- Handhaving van het gerechtelijk toezicht bij vonnis van 18 juni 2021
- Aanhoudingsbevel op grond van artikel 410-1 van de code de procédure pénale (wetboek van strafvordering; hierna ook: „CPP”) van 3 juni 2022

niet verschenen en vertegenwoordigd op de zitting door [zijn raadslieden],

Beschuldigd van:

DEELNAME AAN EEN CRIMINELE ORGANISATIE DIE DE VOORBEREIDING VAN EEN MISDRIJF ALS DOEL HEEFT WAAROP EEN GEVANGENISSTRAF VAN VIJF JAAR OF MEER IS GESTELD

FRAUDULEUS BEZIT VAN EEN VALS ADMINISTRATIEF DOCUMENT WAARMEE EEN RECHT, IDENTITEIT OF HOEDANIGHEID WORDT VASTGESTELD, OF EEN VERGUNNING WORDT VERLEEND

GEBRUIK VAN EEN VALS ADMINISTRATIEF DOCUMENT WAARMEE EEN RECHT, IDENTITEIT OF HOEDANIGHEID WORDT VASTGESTELD, OF EEN VERGUNNING WORDT VERLEEND

AANSCHAF VAN APPARATUUR, INSTRUMENTEN, COMPUTERPROGRAMMA'S OF GEGEVENS DIE ZIJN ONTWORPEN OF AANGEPAST VOOR DE VERVALSING VAN BETAALMIDDELEN (GIRAAL GELD)

BEZIT VAN APPARATUUR, INSTRUMENTEN, COMPUTERPROGRAMMA'S OF GEGEVENS DIE ZIJN ONTWORPEN OF AANGEPAST VOOR DE VERVALSING VAN BETAALMIDDELEN (GIRAAL GELD)

DEBATTEN

[OMISSIS]. [Verloop van de debatten — procedurele overwegingen]

*

Overwegende dat **OP** bij proces-verbaal van de Procureur van de Republiek van 4 augustus 2022, dat geldt als dagvaarding, is opgeroepen voor de zitting van heden overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 551 en 559 van de code de procédure pénale.

OP is niet verschenen, maar wordt naar behoren vertegenwoordigd door zijn raadsman, die een mandaat heeft. Krachtens artikel 411, eerste en tweede lid, van de code de procédure pénale dient ten aanzien van hem een beslissing op tegenspraak te worden genomen.

Hij wordt ervan beschuldigd:

in de loop van mei 2011 in FRANKRIJK en ROEMENIË, in ieder geval op een ogenblik waarvoor de verjaring nog niet kan zijn ingetreden, in het bezit te zijn geweest van apparatuur, instrumenten, computerprogramma's of gegevens die zijn ontworpen of speciaal aangepast om de strafbare feiten van namaak of vervalsing van bankkaarten voor betaling of geldopname te plegen;

feiten strafbaar gesteld in de artikelen L 163-4-1, L 163-5, L163-6 van de code monétaire et financier (monetair en financieel wetboek) (natinf 23792, 23793);

in de loop van de periode van mei 2010 tot januari 2012 in MARSEILLE en op het nationale grondgebied, in ieder geval op een ogenblik waarvoor de verjaring nog niet kan zijn ingetreden, te hebben deelgenomen aan een groepering of

afpraak die als doel heeft de voorbereiding, in de vorm van een of meerdere feitelijke handelingen, van een of meerdere misdrijven of overtredingen waarop een gevangenisstraf van vijf jaar of meer is gesteld, met name de strafbare feiten van vervaardiging, verwerving, overdracht, aanbieding of terbeschikkingstelling, dan wel het bezit van apparatuur, instrumenten, computerprogramma's of gegevens die zijn ontworpen of speciaal aangepast om de strafbare feiten van namaak of vervalsing van bankkaarten voor betaling of geldopname en het strafbare feit van het gebruik daarvan te plegen;

feiten strafbaar gesteld in de artikelen 450-1, 450-3, 450-4 van de code pénal (strafwetboek) (natinf 23002);

in de periode tussen november 2011 en januari 2012 in FRANKRIJK en THAILAND een vals administratief document in bezit te hebben gehad, in casu een paspoort op naam van SY;

feiten strafbaar gesteld in de artikelen 441-3, 441-10, 441-11 van de code pénal (strafwetboek) (natinf 11641);

in de periode tussen november 2011 en januari 2012 in FRANKRIJK en THAILAND gebruik te hebben gemaakt van een vals administratief document, in casu een paspoort op naam van SY;

feiten strafbaar gesteld in de artikelen 441-2, 441-9, 441-10, 441-11 van de code pénal (natinf 496).

OP is naar de Tribunal correctionnel (rechter in eerste aanleg, bevoegd voor bepaalde strafzaken) verwezen wegens het verwerven en bezitten van materiaal voor het namaken van betaalkaarten en het deelnemen aan een criminele organisatie met het oog op het namaken van betaalkaarten tussen 2010 en 2012.

Toen hij in september 2021 zou worden berecht, deelde zijn raadsman mee dat hij was aangehouden en opgesloten op grond van een aanhoudingsbevel dat de Zwitserse autoriteiten tegen hem hadden uitgevaardigd, en waarbij klaarblijkelijk een uitleveringsverzoek was ingediend.

Om zijn situatie te kunnen beoordelen en hem in zijn aanwezigheid te kunnen berechten werd een splitsing van de procedure gelast.

Na een eerste verdaging tot 17 december 2021 bleek dat de situatie ongewijzigd was, en op 3 juni 2022, ofwel bijna een jaar na de eerste oproep voor de zaak, gaf de raadsman van OP aan dat de situatie niet was veranderd en dat OP niet aan ZWITSERLAND wenste te worden uitgeleverd, maar in plaats daarvan naar FRANKRIJK wenste te worden gerepatrieerd om zich in verband met deze zaak te verantwoorden.

Aangezien hij op deze laatste zitting nog steeds niet was verschenen en zijn raadsman geen volmacht had gegeven om hem te vertegenwoordigen, besloot de rechter gebruik te maken van artikel 410-1 van de code de procédure pénale, op grond waarvan, wanneer een verdachte niet verschijnt voor de Tribunal correctionnel, gebruik kan worden gemaakt van een bevel tot medebrenging of een aanhoudingsbevel om een verdachte te dwingen te verschijnen.

Aangezien de rechter de behandeling van deze zaak al met meer dan zes maanden had uitgesteld, was het namelijk van belang om dit bijzonder oude dossier (de verwijzingsbeschikking naar de Tribunal correctionnel dateert van het jaar 2016) te behandelen. De enige oplossing bestond er dan ook in een aanhoudingsbevel tegen OP uit te vaardigen om hem in FRANKRIJK te laten verschijnen voor de berechting in deze zaak, waarbij werd benadrukt dat het hem niet kon worden aangerekend als hij niet zou verschijnen, aangezien het duidelijk was dat hij zich wilde komen verantwoorden.

Bij beschikking van de Tribunal central nr. 5 te Madrid (centrale rechtbank nr. 5 Madrid) van 2 september 2022 vernam de rechter echter dat bij besluit van de Spaanse ministerraad voorrang werd gegeven aan het uitleveringsverzoek van de Zwitserse overheid en derhalve niet werd voorzien in de tenuitvoerlegging van het door de Franse gerechtelijke autoriteiten uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel.

Artikel 57 van de Spaanse wet 23/2014 betreffende de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen bepaalt namelijk dat bij samenloop tussen een Europees aanhoudingsbevel met overlevering en een uitleveringsverzoek van een derde staat, de Spaanse rechterlijke autoriteit de procedure opschort en alle documenten aan het ministerie van Justitie toezendt, waarna de minister van Justitie de kwestie op zijn beurt aan de ministerraad voorlegt.

Tegen dit besluit, dat de bevoegdheid om te beslissen over een uit te voeren dwangbevel aldus toekent aan een overheidsinstantie, staat kennelijk geen enkel rechtsmiddel open.

Ter terechtzitting van 2 december 2022 hebben de raadslieden van OP de rechter verzocht om het Hof de volgende prejudiciële vraag te stellen: **„Staat kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, eraan in de weg dat de bevoegdheid om te beslissen over de vraag of een Europees aanhoudingsbevel dan wel een daarmee samenlopend uitleveringsverzoek van een derde staat ten uitvoer moet worden gelegd, door de wetgeving van een lidstaat wordt toegekend aan een regeringsinstantie, zonder dat in een beroepsmogelijkheid is voorzien?”**

Het openbaar ministerie ontkent niet dat de Spaanse institutionele werking een probleem oplevert, maar is van mening dat deze rechter deze vraag niet kan opwerpen omdat hij daartoe geen legitiem belang zou hebben in het kader van het

geschil. De rechter wordt verzocht de zaak ten gronde te behandelen en uitspraak te doen.

Artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie bepaalt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd is om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen

- a) over de uitlegging van de Verdragen,
- b) over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechterlijke instantie van een der lidstaten, kan deze instantie, indien zij een beslissing op dit punt noodzakelijk acht voor het wijzen van haar vonnis, het Hof van Justitie verzoeken over deze vraag een uitspraak te doen.

Indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen in een zaak aanhangig bij een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, is deze instantie gehouden zich tot het Hof te wenden.

Indien een dergelijke vraag wordt opgeworpen in een bij een nationale rechterlijke instantie aanhangige zaak betreffende een gedetineerde persoon, doet het Hof zo spoedig mogelijk uitspraak.

In casu moet worden uitgemaakt of de Tribunal correctionnel in deze zaak bevoegd is om een vraag op te werpen over de institutionele organisatie van een ander land en of die vraag relevant is voor het bij hem aanhangige geschil.

De gestelde vraag heeft immers onmiskenbaar betrekking op een punt dat niet rechtstreeks verband houdt met de Franse rechterlijke organisatie, maar wel met die van Spanje, aangezien de organisatie van dat land bepaalt dat wanneer een verzoek tot tenuitvoerlegging van een aanhoudingsbevel samenloopt met een andere dwangmaatregel, de keuze van de prioritairere dwangmaatregel niet aan de rechterlijke autoriteit toekomt, maar wel aan de Spaanse ministerraad.

In het onderhavige geval moet worden benadrukt dat de aan de rechter voorgelegde feiten bijzonder oud zijn en dat de verwijzing naar de Tribunal dateert van januari 2016; sindsdien wacht OP om voor de rechter te verschijnen om zich te verantwoorden.

Aangezien hij in Spanje wordt vastgehouden in het kader van een door de Zwitserse autoriteiten ingediend uitleveringsverzoek, is hij bij de eerste oproeping voor de zaak niet voor de rechter kunnen verschijnen.

Het aanhoudingsbevel dat werd uitgevaardigd was in de eerste plaats bedoeld om hem in staat te stellen te verschijnen, aangezien hij steeds te kennen had gegeven

dat hij van plan was zich te verantwoorden en dus geen volmacht wilde geven aan zijn raadslieden; zoals elke verdachte heeft hij immers het recht om persoonlijk te verschijnen.

De opeenvolgende verdagingen hadden tot doel de situatie te verduidelijken en OP te horen over de feiten waarvan hij wordt beschuldigd, aangezien de rechter geen uitspraak kon doen zolang het niet zeker was welk gevolg zou worden gegeven aan de twee bevelen tot gedwongen verschijning die waren uitgevaardigd tegen OP. Het was dus legitiem dat het land waar OP werd vastgehouden besliste over de prioritaire tenuitvoerlegging van de ene of de andere titel en dus over de eventuele tenuitvoerlegging van het door deze rechter uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel.

In het onderhavige geval heeft de Spaanse institutionele organisatie er echter niet toe geleid dat een rechterlijke autoriteit over de kwestie beslist, maar heeft zij dat overgelaten aan een regeringsorgaan, de Spaanse ministerraad, hetgeen in strijd lijkt met het kaderbesluit van de Europese Raad van 13 juni 2002, en meer bepaald met de artikelen 6 en 7 daarvan, aangezien uitsluitend naar de rechterlijke autoriteiten wordt verwezen voor de uitvaardiging of de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel, zodat volgens de Europese tekst uitsluitend een rechterlijke autoriteit dit geschil lijkt te kunnen beslechten.

Of de Franse rechters OP al dan niet kunnen berechten hangt in werkelijkheid dus af van de beslissing die de Spaanse autoriteiten nemen, aangezien het uitblijven van de tenuitvoerlegging van het Europees aanhoudingsbevel de Franse rechter de mogelijkheid ontnemt om hem te zien verschijnen en aldus de rechtsgang voort te zetten; het is derhalve onjuist te stellen dat de Tribunal correctionnel niet over de nodige legitimiteit zou beschikken om de door de raadslieden van OP geformuleerde prejudiciële vraag te stellen, aangezien de mogelijkheid om een verdachte te berechten zelf in het gedrang komt en de voorwaarden voor zijn verschijning ter discussie staan.

De Franse rechterlijke autoriteit heeft er met andere woorden belang bij na te gaan onder welke voorwaarden zij een verdachte zal kunnen berechten die momenteel onderworpen is aan de beslissing van de Spaanse regeringsautoriteiten om het aanhoudingsbevel voor OP al dan niet ten uitvoer te leggen, en bijgevolg is het van fundamenteel belang om te weten of de door de Spaanse autoriteiten toegepaste procedure al dan niet in overeenstemming is met de voorwaarden van het kaderbesluit van 13 juni 2002.

Overeenkomstig artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie besluit de rechter derhalve, gelet op de ernst van de gestelde vraag en het belang ervan voor het onderhavige geschil, het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen in het licht van de bepalingen van het kaderbesluit van de Raad van 13 juni 2002, aangezien artikel 57 van de Spaanse wet 23/2014 betreffende de wederzijdse erkenning van rechterlijke beslissingen in de Europese Unie, dat de ministerraad de bevoegdheid verleent om

te bepalen of voorrang moet worden gegeven aan een Europees aanhoudingsbevel dan wel aan een uitleveringsverzoek, twijfels doet rijzen in het licht van de gemeenschappelijke Europese bepalingen die in eerste instantie bindend zijn voor de lidstaten van de Europese Unie.

[OMISSIS]

OM DEZE REDENEN:

De rechtbank, die in openbare terechtzitting, in eerste aanleg en op tegenspraak ten aanzien van OP uitspraak doet,

Alvorens recht te doen,

VERKLAART dat er reden is om een prejudiciële vraag te stellen;

BEVEELT dat de volgende vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt voorgelegd:

„Staat kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten, eraan in de weg dat de bevoegdheid om te beslissen over de vraag of een Europees aanhoudingsbevel dan wel een daarmee samenlopend uitleveringsverzoek van een derde staat ten uitvoer moet worden gelegd, door de wetgeving van een lidstaat wordt toegekend aan een regeringsinstantie, zonder dat in een beroepsmogelijkheid is voorzien?”

[OMISSIS]